KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 19.7.2006
KOM(2006) 406 endelig

KOMMISSIONENS RAPPORT TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

OM GENNEMFØRELSE AF FÆLLESSKABETS AFFALDSLOVGIVNING
Direktiv 75/442/EØF om affald
Direktiv 91/689/EØF om farligt affald
Direktiv 75/439/EØF om olieaffald
Direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg
Direktiv 94/62/EØF om emballage og emballageaffald og
Direktiv 1999/31/EF om deponering af affald

FOR PERIODEN 2001-2003

{SEK(2006)972}

1. INDLEDNING

Formålet med denne rapport er at informere de andre fællesskabsinstitutioner, medlemsstaterne og offentligheden om gennemførelsen af EU's affaldslovgivning (direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF, 75/439/EØF, 86/278/EØF, 94/62/EF og 1999/31/EF) i perioden 2001-2003.

Disse seks direktiver er ret forskellige i indhold og struktur. Direktiv 75/442/EØF og 91/689/EØF indeholder almene grundlæggende bestemmelser for alt affald og farligt affald; direktiv 1999/31/EF drejer sig om en specifik håndteringsmetode – deponering; direktiv 75/439/EØF, 86/278/EØF og 94/62/EF udstikker kravene til specifikke affaldsstrømme – olieaffald, slam fra rensningsanlæg og emballageaffald – hver især med forskellige egenskaber og håndteringsaspekter.

Rapporten blev udarbejdet i henhold til artikel 5 i direktiv 91/692/EØF[1] om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver. Den er baseret på medlemsstaternes indberetninger og ledsages af et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der uddyber medlemsstaternes oplysninger og data.

Der er generelt gjort fremskridt, men gennemførelsen af affaldslovgivningen kan stadig ikke siges at være tilfredsstillende, som det også fremgår af de mange overtrædelsesprocedurer, der er indledt på affaldsområdet. Der bør derfor gøres en væsentlig indsats for at nå frem til fuldstændig gennemførelse, især hvad angår fremme af affaldsforebyggelse og genanvendelse. Disse spørgsmål blev behandlet i den nyligt vedtagne EU-temastrategi for affaldsforebyggelse og genanvendelse[2], der fokuserer på miljøvirkningerne af affald og livscyklustankegangen inden for affaldshåndtering.

2. DIREKTIV 75/442/EØF OM AFFALD SOM ÆNDRET VED DIREKTIV 91/156/EØF

Direktiv 75/442/EØF[3] fastlægger rammelovgivningen om affaldshåndtering på fællesskabsplan. Det drejer sig især om: definitionen på affald, principperne for affaldshåndteringshierarkiet, princippet for nærhed og selvtilstrækkelighed med hensyn til affaldsbortskaffelse, affaldshåndteringsplanlægning, tilladelser til anlæg og virksomheder, der udfører bortskaffelse og genanvendelse, kompetente myndigheders tilsyn, krav om bogføring, forureneren-betaler-princippet samt indberetningskrav.

Alle medlemsstater har bekræftet, at de har meddelt Kommissionen detaljerede oplysninger om **love og bestemmelser**, der er i kraft for at indarbejde direktivet i national lovgivning.

Korrekt gennemførelse af **definitionen på affald** er nøglen til at sikre, at medlemsstaterne korrekt opfylder deres affaldshåndteringsforpligtelser ifølge direktivet og anden affaldslovgivning. Den europæiske affaldsliste blev opstillet i konsolideret form ved Kommissionens beslutning 2000/532/EF som ændret i 2001[4]. I løbet af indberetningsperioden

---

1 EFT L 377 af 23.12.1991, s. 48.
2 KOM(2005) 666 endelig af 21.12.2005.
3 EFT L 194 af 25.7.1975, s. 47. Ændret ved direktiv 91/156/EF (EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32).
4 Kommissionens beslutning 2001/118/EF, EFT L 47 af 16.2.2001, s. 1

vedrørte en række overtrædelsesprocedurer og domstolssager gennemførelsen af definitionen på affald (i Italien, UK og Østrig, og andre relevante sager).

Alle medlemsstater har til dato udarbejdet og meddelt **affaldshåndteringsplaner** vedrørende direktivet. Adskillige medlemsstater anførte, at de havde samarbejdet med og konsulteret andre medlemsstater, da de udarbejdede deres planer. Nogle medlemsstater meddelte tilfælde, hvor de måtte træffe foranstaltninger for at forhindre overførsel af affald, der ikke var i overensstemmelse med deres affaldshåndteringsplaner.

Der er blevet truffet foranstaltninger om affalds**forebyggelse**, men der foreligger ikke tilstrækkelige oplysninger om deres virkninger.

De fleste medlemsstater meddelte, at de have nået en høj grad af **selvtilstrækkelighed** inden for affaldsbortskaffelse, på omkring 99 %, der hovedsagelig afspejler situationen i den foregående gennemførelsesrapport for perioden 1998-2000.

I henhold til **data om affaldsproduktion og -behandling** i EU-15 er husholdningsaffaldsmængden steget til 580 kg pr. person pr. år. Hvad angår behandlingen heraf, er genanvendelse steget til gennemsnitligt 32 %, selv om genanvendelsessatserne varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat (fra 8 % til 56 %). Deponering er faldet en smule, men er stadig den mest anvendte metode (44 % i gennemsnit). Forbrænding, hovedsagelig med energiudnyttelse, er den fremherskende behandling i nogle medlemsstater. Produktionen af farligt affald er ligeledes steget til 120 kg pr. person pr. år; deponering var den mest brugte metode (26 % i gennemsnit), medens den gennemsnitlige genanvendelsessats var på 21 %.

Adskillige medlemsstater har meddelt Kommissionen, at de har anvendt **undtagelser fra tilladelseskravene**, som direktivet giver mulighed for.

De fleste medlemsstater har opfyldt deres **bogførings**forpligelse i henhold til artikel 14. Nogle har udviklet producent-relaterede forpligtelser foruden dem, der gælder for producenter af farligt affald.

3. DIREKTIV 91/689/EØF OM FARLIGT AFFALD

Direktiv 91/689/EØF[5] udvider direktiv 75/442/EØF ved at fastlægge strengere krav til håndtering og overvågning af farligt affald. Det vedrører hovedsagelig definitionen af farligt affald, forbudet mod blanding af farligt affald med andet farligt eller ikke farligt affald, specifikke tilladelseskrav for anlæg og virksomheder, der håndterer farligt affald, regelmæssig kontrol og producentens registrering af farligt affald, hensigtsmæssig emballering og mærkning af farligt affald under indsamling, transport og midlertidig oplagring samt planer for håndtering af farligt affald.

Alle medlemsstater bekræftede, at de havde givet Kommissionen oplysninger om gældende **love og bestemmelser** med henblik på at indarbejde direktiv 91/689/EØF om farligt affald og affaldslisten (beslutning 2000/532/EF som ændret) i national lovgivning.

[5] EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

Danmark, Finland, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Østrig, UK og den belgiske region Vallonien har i henhold til artikel 1, stk. 4, indberettet **større mængder affald som farligt.**

Belgien (regionerne Bruxelles og Flandern), Finland, Irland, Nederlandene, Portugal, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland og Østrig har indført bestemmelser med henblik på at **skelne farligt fra ikke farligt husholdningsaffald** i henhold til artikel 1, stk. 5. Disse foranstaltninger sigter hovedsageligt på separat indsamling af bestemte farlige komponenter i husholdningsaffaldet.

Alle indberettende medlemsstater anførte, at kravene i artikel 2, stk. 1, om **registrering og identificering** af deponering af farligt affald var blevet imødekommet.

Medlemsstaterne bekræftede, at der var blevet truffet de nødvendige foranstaltninger for at **forebygge blanding** af farligt affald (artikel 2, stk. 2-4). Svarenes detaljeringsgrad varierer imidlertid noget, idet nogle medlemsstater kun angiver henvisningen til den nationale lovgivning og andre citerer eller forklarer bestemmelsen.

I Italien er der vedtaget undtagelser i medfør af artikel 3, stk. 2, om generelle nationale regler til erstatning for **tilladelseskrav** i forbindelse med nyttighørelse. I 2005 meddelte UK (England, Skotland & Wales) ajourføringer af gældende undtagelser, der var blevet indført før den 27. juni 1995.

Alle medlemsstater indberettede, at de kompetente myndigheder havde foretaget de passende **regelmæssige inspektioner** i henhold til artikel 4, stk. 1. Hyppigheden varierer i det fleste lande og afhænger bl.a. af kriterier for typen og mængden af affald og typen af anlæg. Der er blevet udarbejdet inspektionsplaner i Nederlandene, Slovenien, Sverige, Tjekkiet og Ungarn.

De fleste lande anførte detaljerede oplysninger om bestemmelserne til gennemførelse af kravene om **registrering** i medfør af artikel 4, stk. 2. Det Forenede Kongerige har endnu ikke fuldt ud gennemført kravene vedrørende producenter af farligt affald. Belgiens regioner Bruxelles og Flandern, Irland og Tyskland nævnte ikke noget om affaldstransportørers registreringskrav. Der skal i Belgiens region Flandern, Danmark og Portugal regelmæssigt sendes registrerede oplysninger til de kompetente myndigheder (for Portugals vedkommende kun uddrag).

Medlemsstaterne anførte de nationale foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1, for at sikre **hensigtsmæssig emballering og mærkning** af farligt affald, og nogle enkelte gav detaljerede oplysninger om disse bestemmelsers indhold.

I de fleste medlemsstater omfattes farligt affald af de generelle **affaldshåndteringsplaner.** Slovakiet og Spanien meddelte, at deres affaldshåndteringsplaner for farligt affald var ved at blive henholdsvis udarbejdet eller revideret.

4. DIREKTIV 75/439/EØF OM BORTSKAFFELSE AF OLIEAFFALD

Direktiv 75/439/EØF[6] blev udformet med henblik på at skabe et ensartet system for indsamling, behandling, oplagring og bortskaffelse af olieaffald, såsom smøreolier til køretøjer og motorer, og på at beskytte miljøet mod de skadelige virkninger af disse

[6] EFT L 194 af 25.7.1975, s. 31, senest ændret ved direktiv 87/101/EØF (EFT L 42 af 12.2.1987, s. 43).

aktiviteter. Det vedrører hovedsageligt sikker og kontrolleret håndtering af olieaffald; prioritering af regenerering; oplysningskampagner; tilladelser til virksomheder til at håndtere olieaffald; emissionsgrænseværdier for forbrænding og godtgørelser til virksomheder, der indsamler eller bortskaffer olieaffald.

Alle indberettende medlemsstater meddelte Kommissionen gældende **love og bestemmelser** om bortskaffelse af olieaffald. Mange lande meddelte, at de havde indført strengere foranstaltninger af hensyn til miljøet. Irland, Nederlandene, Portugal, Slovenien og Tjekkiet anførte, at der ikke fandtes regenereringsanlæg i deres land.

Ifølge oplysningerne om **håndtering af olieaffald** blev der i 2003 i EU-15 indsamlet næsten 2 mio. tons olieaffald, der svarer til en indsamlingssats på 81 %. Af denne mængde blev 44 % regenereret (højeste regenereringssatser forekom i Luxembourg, Nederlandene, Italien og Ungarn), og 46 % blev forbrændt. I perioden 1995-2003 faldt den samlede mængde af markedsført/solgt olie med 11 % (fra 5,0 mio. tons til 4,4 mio. tons), medens mængden af det producerede og indsamlede olieaffald forblev næsten stabil; regenererings- og forbrændingssatsen for olieaffald viste heller ingen betydelig ændring.

Adskillige medlemsstater meddelte ikke nogen **begrænsninger**, der forhindrer dem i at prioritere regenerering af olieaffald højest i tråd med artikel 3, stk. 1. Andre medlemsstater anførte at have sådanne begrænsninger, men de opstod hovedsageligt af økonomiske aspekter såsom den ringe mænge olieaffald, muligheden for billig forbrænding i andre medlemsstater og en mætning af markedet for basisolier.

Et flertal af lande indberettede, at de havde gennemført offentlige **oplysnings- og bevidstgørelseskampagner** i henhold til artikel 5, stk. 1.

Omkring halvdelen af landene meddelte, at de **træffer beslutning om,** hvilke behandlinger olieaffaldet skal underkastes (regenerering eller forbrænding), som omhandlet i artikel 5, stk. 3.

Medlemsstaterne indberettende, at de havde indført **ordninger for godkendelse** af virksomheder, der håndterer olieaffald, og for dem, der indsamler olieaffald (artikel 5, stk. 4). Der foretages **kontrol** for at efterprøve overensstemmelse med betingelserne i tilladelserne.

De meddelte **emissionsgrænseværdier for forbrænding** ligger alle inden for eller under direktivets grænseværdier. Adskillige lande har også fastsat grænseværdier for forbrændingsanlæg med samlet effekt på under 3 MW.

Visse medlemsstater giver **godtgørelser** for indsamling og/eller bortskaffelse af olieaffald.

5. DIREKTIV 86/278/EØF OM SLAM FRA RENSNINGSANLÆG

Direktiv 86/278/EØF[7] indeholder bestemmelserne for anvendelse af slam fra rensningsanlæg i landbruget for at forhindre skadelige virkninger for jordbunden, vegetationen, dyr og mennesker. Det sigter også mod at tilskynde til en forsvarlig genanvendelse af slam i landbrug. Det drejer sig hovedsageligt om grænseværdier for tungmetaller i jord og slam; behandling af slam; betingelserne for anvendelse af slam i landbruget; prøvetagning og

[7] EFT L 181 af 4.7.1986, s. 6.

analyse af jord og slam, samt at der føres registre over slamproduktion og anvendelse af slam i landbruget.

Der er blevet meddelt Kommissionen en række ændringer til **national lovgivning** siden sidste rapporteringsperiode, navnlig fra Belgien, Irland, Tjekkiet og Østrig (omkring 20 delstaters retsakter).

Otte af EU-15 medlemsstater meddelte en eller flere **grænseværdier for tungmetaller i jorden**, der er lavere end direktivets. Dette gælder ligeledes for alle de nye medlemsstater, hvor der foreligger oplysninger.

Medlemsstaterne anvender en række forskellige biologiske, kemiske, termiske eller mekaniske **metoder til behandling af slam**, eller kombinationer heraf. Disse omfatter aerob og anaerob stabilisering, slamafvanding og tørring, kompostering, konditionering med kalk eller andre kemikalier, omdannelse til jord og oplagring. **Analysehyppigheden** for slam afhænger af størrelsen af spildevandsbehandlingsanlægget.

De fleste EU-15 medlemsstater indberettede en stigning i **slamfremstillingen** i perioden 2001-2003; andre en tilsvarende eller lidt mindre produktion. De nye medlemsstater indberettede stigninger.

Hvad angår **anvendelse af slam i landbruget,** meddelte syv medlemsstater (Belgien-Vallonien, Danmark, Frankrig, Irland, Spanien, UK og Ungarn), at de anvendte 50 % eller mere af det slam, der frembringes til lands. På den anden side anvender Finland, Sverige og Slovenien mindre end 17 % af det slam, der produceres til lands, medens Belgien-Flandern, Grækenland, Nederlandene, Slovakiet og Tjekkiet spreder meget lidt eller slet ingen slam på landbrugsjorder.

Der er betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, nogle viste en faldende tendens, der kunne forklares ved øget bekymring i offentligheden, hvad angår sikkerheden omkring anvendelse af slam i landbruget. Nogle medlemsstater eller regioner i medlemsstater forbyder eller kraftigt begrænser ligeledes ved lov spredning af slam i landbruget med strenge grænseværdier for tungmetaller og iblandt organiske forbindelser.

Med hensyn til **slamkvaliteten** ligger de gennemsnitlige koncentrationer af tungmetaller i slam anvendt i landbruget i EU langt under de tærskelværdier, der er fastsat i direktivets bilag I B. Dette gælder for både EU-15 og de nye medlemsstater, hvor der foreligger oplysninger. Selv om der stadig er forskelle mellem de enkelte medlemsstater, bekræftes den generelle tendens med et langsomt, men konstant fald i koncentrationerne.

Direktiv 86/278/EØF har været i kraft længe, og dets bestemmelser har været ret effektive til at forebygge spredning af forurening fra anvendelse af slam fra rensningsanlæg. Anvendelse af slam fra rensningsanlæg som gødning på landbrugsjorder kan derfor anses for at være en af de mest miljøvenlige muligheder, forudsat det ikke forårsager nogen trussel for miljøet eller dyrs og menneskers sundhed.

6. DIREKTIV 94/62/EØF OM EMBALLAGE OG EMBALLAGEAFFALD

Direktiv 94/62/EF[8] har to hovedmålsætninger: at beskytte miljøet og at sikre, at det indre marked fungerer. Med henblik herpå fastlægges der i direktivet foranstaltninger til som første prioritet at forebygge produktion af emballageaffald og, som yderligere grundlæggende principper, at genanvende emballage, at nyttiggøre og på anden måde genvinde emballageaffald og således reducere den endelige bortskaffelse af dette affald.

Alle medlemsstater har givet Kommissionen detaljerede oplysninger om de **love, forordninger og administrative bestemmelser,** de har indført i medfør af emballagedirektivet. Belgien, Nederlandene og Østrig har meddelt Kommissionen, at der i deres programmer er sat **højere mål** end dem, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, litra a) og c). Kommissionen bekræftede alle disse programmer i afgørelser i medfør af artikel 6, stk. 10. Der er i øjeblikket **overtrædelsesprocedurer** i gang vedrørende to medlemsstater (Nederlandene og Tyskland).

Alle medlemsstater har indført foranstaltninger med henblik på at **forebygge produktionen af emballageaffald.** Disse omfatter forskellige planer, aftaler, oplysningskampagner, støtteordninger, mål og økonomiske instrumenter (afgifter, producentansvarsafgifter osv.). På trods af disse foranstaltninger er emballageaffaldsmængderne steget fra 65,5 mio. tons i 2000 til 66,6 mio. tons i 2002. Væksten er imidlertid langsommere end BNP-væksten i samme periode.

De fleste medlemsstater har indført foranstaltninger til femme af **genanvendelse** af emballage. Disse omfatter forskellige planer, aftaler, oplysningskampagner, mål og økonomiske instrumenter (afgifter, pant på engangsemballage, differentieret producentansvarsafgifter osv.).

Inden 2002 havde alle medlemsstater nået deres **mål** i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a) og c). Grækenland, Irland og Portugal fik tilladelse til at udsætte opnåelsen af disse mål indtil 2005 og har nået deres interimsmål på 25 % nyttiggørelse og forbrænding på affaldsforbrændingsanlæg med energiudnyttelse. I 2002 var EU-15's gennemsnitlige sats for emballagegenvinding og -forbrænding på affaldsforbrændingsanlæg med energiudnyttelse 62 %, og den gennemsnitlige genanvendelsessats var 54 %. Der blev opnået følgende gennemsnitlige genanvendelsessatser for emballagematerialer: glas 58 %, papir og pap 68 %, metaller 57 % og plast 24 %.

Alle medlemsstater har indført **ordninger for tilbagelevering, indsamling og nyttiggørelse** af emballageaffald. Nogle af disse producentansvarsordninger dækker de samlede omkostninger af indsamling, sortering og genanvendelse af emballageaffald. I andre ordninger betaler kommunerne alle eller dele af omkostningerne ved indsamling, sortering og genanvendelse af emballageaffald fra husholdningerne. På tilsvarende måde betaler producentansvarsordningerne eller indehavere af industri-/handelsaffald for industri-/handelsaffaldsemballage. Det Forenede Kongerige anvender et system med omsættelige certifikater ("packaging recovery notes" – PRN) som led i landets producentansvarsbestemmelser. Danmark og Nederlandene anvender ikke producentansvarsordninger, men baserer deres returordninger på kommunernes indsats og

[8] EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10, ændret ved direktiv 2004/12/EF, EUT L 47 af 18.2.2004, s. 26, og ved direktiv 2005/20/EF, EUT L 70, 16.3.2005, p. 17.

frivillige aftaler med industrien. Ved udgangen af 2003 havde Danmark, Sverige og Tyskland obligatorisk pant på visse typer engangsemballage til drikkevarer.

De fleste medlemsstater har indført foranstaltninger for at **femme anvendelsen af genvundne materialer.** Disse omfatter forskellige typer planer, aftaler, oplysningskampagner og økonomiske instrumenter (afgifter og subsidier, navnlig til forskning og udvikling).

Alle medlemsstater har gjort reklame i vide kredse for direktivets foranstaltninger. Der findes en lang række **oplysningsaktiviteter** på alle niveauer af statsadministrationen, erhvervsorganisationerne og genanvendelsesordningerne. Disse aktiviteter sigter mod en bred vifte af aktører, såsom forpligtede virksomheder, forbrugere og skoler.

I denne rapports referenceperiode blev kun EN 13428:2000 og EN 13432:2000 anset for at være harmoniserede **standarder**[9]. Disse standarder blev gennemført i nationale standarder i de fleste medlemsstater. Kommissionen er ikke bekendt med andre nationale standarder i forbindelse med overholdelse af de væsentlige krav i emballagedirektivets bilag II.

Alle medlemsstater har indført et kapitel om forvaltning af emballage og emballageaffald i deres **affaldshåndteringsplaner**[10].

Blandt de **økonomiske instrumenter** anvendes afgifter eller differentierede afgifter i Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, Irland og Ungarn. Det Forenede Kongerige anvender et system med omsættelige certifikater som led i landets producentansvarsforpligtelser. En række medlemsstater anvender subsidier.

Resultaterne viser, at direktiv 94/62/EF har haft succes med at øge satserne for genanvendelse og nyttiggørelse og forbrænding med energiudnyttelse på affaldsforbrændingsanlæg over de mål, der blev sat for 2001. Selv om den samlede emballageaffaldsmængde fortsat stiger i de fleste medlemsstater, er der opstået en afkobling af affaldsmængdens vækst fra økonomisk vækst for EU i sin helhed og for mange enkelte medlemsstater i perioden 2000 til 2002. Der gives en tilbundsgående analyse af omkostninger og fordele ved direktivet om emballage og emballageaffald i en særrapport, der skal udarbejdes i henhold til direktivets artikel 6, stk. 8.

7. DIREKTIV 1999/31/EØF OM DEPONERING AF AFFALD

Med direktiv 1999/31/EF[11] reguleres affaldsdeponering således, at de negative virkninger af deponering for miljøet og menneskers sundhed så vidt muligt undgås eller reduceres og under hensynstagen til det globale miljø. Med henblik herpå indeholder direktivet bestemmelser om affald og behandlingsmetoder, der kan accepteres i forbindelse med deponering, og det fastsætter betingelserne for godkendelse, drift, nedlukning og efterbehandling af deponeringsanlæg. Direktivet indeholder ligeledes krav om en gradvis reduktion af den mængde bionedbrydeligt affald, der deponeres.

---

9 Henvisninger til standard EN 13427:2004, EN 13428:2004, EN 13429:2004, EN 13430:2004, EN 13431:2004 og EN 13432:2000 blev offentliggjort i Kommissionens meddelelse i EFT C 44 af 18.2.2005, s. 23.

10 Slovenien anførte, at de respektive foranstaltninger indgår i et separat program.

11 EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

Alle de medlemsstater, der svarede, har meddelt deres retsakter til **gennemførelse i national lovgivning.** EF-Domstolen afsagde dom mod Det Forenede Kongerige på grund af ufuldstændig gennemførelse af direktivet (sag C-423/02). De manglende gennemførelsesforanstaltninger er i mellemtiden blevet meddelt Kommissionen. EF-Domstolen afsagde ligeledes mod Frankrig for ufuldstændig gennemførelse af direktivet (sag C-172/04). Da de manglende gennemførelsesbestemmelser om ikke industrielt inert affald stadig ikke er blevet meddelt Kommissionen, har den indledt en procedure mod Frankrig i medfør af traktatens artikel 228.

Kommissionen er i øjeblikket ved at vurdere, om de gennemførelsesakter, som medlemsstater har meddelt, er i overensstemmelse med direktivet.

Nogle medlemsstater har anvendt direktivets mulighed for at **undtage bestemt affald eller deponeringsanlæg fra nogle bestemmelser** i direktivet (Italien, Slovakiet og Sverige hvad angår ikke farligt mineaffald, Frankrig, Grækenland og Spanien hvad angår øer og isolerede bebyggelser, Irland, Nederlandene, Slovakiet, Sverige og Tyskland for oplagring i undergrunden). Kommissionen vil vurdere, om disse undtagelser overholder betingelserne i artikel 3, stk. 3 til 5. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 5, blev listen over de øer og isolerede bebyggelser, der er undtaget fra direktivet og meddelt Kommissionen, sat på Kommissionens websted (http://europa.eu.int/comm/environment/waste/landfill_index.htm), og der blev offentliggjort en meddelelse i Den Europæiske Unions Tidende (EUT C 316 af 13.12.2005).

Medlemsstaterne indberettende de foranstaltninger, de har indført for at imødekomme direktivets **tekniske krav**, herunder bestemmelser om udformningen, driften, nedlukningen og efterbehandlingen af deponeringsanlæg.

Alle medlemsstater indberettede, at de i deres lovgivning har gennemført kravet til deponeringsanlæggets operatør om, at alle omkostninger i forbindelse med opførelse, drift, nedlukning og efterbehandling dækkes af den betaling, der forlanges for at modtage affald.

Hvad angår **kriterier for modtagelse af affald**, har de fleste medlemsstater fastlagt nogle kriterier eller lister over affald, der modtages på deponeringsanlæg, men kun Sverige har allerede gennemført Rådets beslutning 2003/22/EF om opstilling af kriterier og procedurer for modtagelse af affald.

Alle medlemsstater har meddelt deres nationale strategier for **reduktion af mængden af bionedbrydeligt affald, der deponeres**, undtagen Irland, Spanien og Tjekkiet. Kommissionen træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse strategier forelægges så snart som muligt.

De **data**, medlemsstaterne har meddelt om mængden af bionedbrydeligt husholdningsaffald, der blev produceret i 1995, og de mængder, der blev deponeret hvert år i indberetningsperioden, er ufuldstændige og kræver yderligere drøftelse. Det fremgår af de meddelte data, at Danmark, Flandern, Nederlandene, Sverige og Østrig allerede har nået målet for 2016 (reduktion af deponeret mængde til 35 % af den producerede mængde i 1995), Frankrig og Tyskland allerede har nået målet for 2009 (reduktion af den deponerede mængde til 50 % af den producerede mængde i 1995), og Finland og Italien allerede har nået målet for 2006 (reduktion af den deponerede mængde til 75 % af den producerede mængde i 1995).

Med hensyn til behovet for **tilpasning af bestående deponeringsanlæg** peger de indgivne oplysninger på, at deponeringsanlæg i nogle medlemsstater allerede opfylder direktivet, navnlig anlæg for farligt affald. For deponeringsanlæg for ikke farligt affald og for inert affald vil et meget stort antal imidlertid skulle genudstyres eller nedlukkes inden for de næste to indberetningsperioder for at sikre, at der pr. 16. juli 2009 – som fastsat i artikel 14 – ikke er noget deponeringsanlæg i drift, der ikke overholder direktivet.

I adskillige medlemsstater er oplysningerne om antallet af bestående deponeringsanlæg og deres overensstemmelse med direktivet ufuldstændige. Dette kunne skyldes, at endnu ikke alle overgangsplaner er blevet forelagt og vurderet. Overgangsplanerne skulle have været forelagt i juli 2002 (i de nye medlemsstater fra deres tiltrædelse). I de næste indberetningsperioder skulle der foreligge en mere nøjagtig figur for antallet af bestående deponeringsanlæg og anlæg, der skal nedlukkes eller genudstyres.

Som svar på indgivne klager har Kommissionen indledt overtrædelsesprocedurer mod Belgien, Grækenland, Irland og Spanien for ikke at have sikret, at alle operatører af bestående deponeringsanlæg havde forelagt deres overgangsplaner inden den 16. juli 2002, som krævet i henhold til artikel 14.

Kommissionen har desuden indledt "horisontale" overtrædelsessager mod Frankrig og Italien for ukorrekt gennemførelse af artikel 4, 8 og 9 i affaldsrammedirektivet og artikel 14 i direktivet om deponering af affald på grund af de mange ikke godkendte deponeringsanlæg i disse medlemsstater. EF-Domstolen har afsagt dom mod Spanien for ikke at have truffet de nødvendige foranstaltninger til at anvende direktivets artikel 14, hvad angår et ukontrolleret deponeringsanlæg i Punta de Avalos, La Gomera (sag C-157/2004).

Domstolen har også anlagt andre sager mod Spanien vedrørende spørgsmålet om ukontrollerede deponeringsanlæg, og den har også afsagt dom mod Irland (sag C-494/01) og Grækenland (sag C-502/03) for systematiske mangler.